

goy, o pats karto dienis vi patnējegs
gāvo galu.

2

DD

11-07

Raiinys

Idealsus viterio pavelišķes
„Rolando gismēje”

1. „Rolando gismē” - tēkraijs istorijas
īstorijs jāvilkājis parūtas XIX. pieņem-
šanai krievijas epas apui Kavole Rīdzējī.
2. Tācīam sīs lūriņys ir lūtu cīlīrēta
tuo, kad pagrindīnes vīriešas ne
kavībuks būt viteris Rolandas. Po-
etmējē leģendāmas labai ģdomīs kav-
īglio Rolando literatūrā ir pasto-
kētas pavelišķas.

Rolandai - idealsus viteris. Viens
vīnīnas jaunatvīlio ģīharīcio, kāds

līgumis patuotās, dīgsus, noruntīs lai-
meti porgali savo kaviai līni.

Na kavotz dūt mūiņje negeda.

Kavaliu nivalia vīrga bōdētis

Pārveitīus galve turī jis pādīti.

Nors vīnu vīlējai, teles prencē-
nai, teles ioracīnai, vīlādūjām
drīkīs vi saunēs tācīam Rolan-
das ruplīai cīsi līkā ijs tāpo.

Rolandas net vi dzīvības dzīvers-
līka zīmogības vi jaunības. Vi jaudi-
nau dīl kēlē vīro savo kavīo mei-
ties. Krib alys meto, guli krietē
frānkāi; / Apļauda jīs kāp vītē-
kini vi dera”.

Tācīam poemoji galime jāsulgē
vi nei gīameri vītēlo brūdojū. Vi
īmaels būdo, per daug pāntīlu
savīni repāso protēngū savodīau-
go Oļoje natīmu. „Rolandai
nūslēt Oļekontz / Nē” Rīve, duoli-
ableķēja jām Rolandas.”

Rolando driga laukynėje besoro-
tiška. Jam gida praipti Karolio per-
galbos. Ji beprotiškumas, tarui ope-
ruojasi blaiviam Olyje protui. Ta-
čiau lūrinys tūnūs nepasakoma,
kurių gi ~~čia~~^{čia} jie teicos.

Būmenėje būrėjasi keli pagrindini-
mai motyvai, padedantys atidėlius-
ti ~~čia~~ Lietuvio charaktorių. Pirmasis -
patriotizmas. Biu karūai ~~tais~~ tūry-
nei patuotai, tačiau ~~disidentas~~^{isidentas} u-
ložkė.

Rolandas. Ji myli Prancūziją, ne-
bijo del jų mertė, nes tūryne išleidžiau
bei gyvybę. Nė už hercigis vi mirsta
už Prancūzijos valdų lūpose.

Kita ne būdama ~~tais~~^{actual} bi tema y-
ra savo tilėjimo - lojistikos nybėi-
gynimas. Rolandui tai vigti var-
bu, nes jis net mirtei alii vaid-
dojė... Nepamirštai pažiūriuoti u-
lę / "Kaltas ateisti, praejo penq Ruož."/
Y^{je} ~~gali~~^{žodžiu} me spiesti, jog vi dvi-

amžiai religija vaidino svarbų vaid-
menį tuometinėje visuomenėje.

Naldo vo Karolio Bicklio ~~asmeninis~~^{asmeninis} vaid-
muo taip pat užima svarbę viltę
lūrinio kontekste. Čia tevynis temą
gleudžiai ai euiju si baldare.

Karaliaus pabuilesas hipoboliuo-
tas. Ji vaizduojamas labai unas
vi žilas. Kuriamas ne išlovinis, bet
idealizuotas, angaubtas, didingumo
sbrauti literatūrinės pabuilesas.

Ne tik karaliaus, bet vi lūtų bei-
lejus ~~istorijos~~^{istorijos} pastebėjus padeda sužiūti
pastovijų epitetai: išdavėjas Gen-
tonas, poetangas Olyje, Duvo tar-
nas Turpėnas. ~~čia būti~~

Neto, Rolando giesmis "u-
lūrimo" praipti daugelė amžių
lūtų žmonės, pasabilio vienės li-
nij suvolumės, tačiau skubtyti
titrai salitai paremta lūrinių
ypac prisada ~~gdomis~~. 9.

u-u

Raičio literatūrų tariumas

Didejės - įvardintinių būdavosių, protėvingųjų.

Šis kūrinys išsykia iš kūryklos, kad pagrindinės viltijos ne būtų liūs, bet viltis Polandas. Poemoje 'Lewiamas labai gėdus lezgijo Polando literatūrinių paveldėlių.

Polandas-idealus viteris. Yis buypinas jaunato vieno žiarsčio, patruotas, držius, norintis laimeti pergalę tačiau baukliui.

Vors vili viltijai, esant tuo jame: teli panaudūnai, teli veraciūnai, paraduojami držius oj jaunus, tačiau Polandas mysliai čiuileiniai išsi. Yis paudi nauj dil lieilveino baukio mettei: "Tiel alyys mato, guli luitė frankai," / spraudla juos, bauj

viterius oj dora." Šis beprotiškumas yra taru opo dičiajai blazūniam Olyje protui. Tačiau kūrikyje tei uai nepasakoma, kurių giliųjų taurių. Poemoje vyraujančiai būti nreguni diniai motyvai, padedantys atleisti šio kūryklo charakterį.

Šita ne mažiau svarbi aktualitė - ma yra 1800 tiliejimo-ležejavimo gyntimas. Polandai tai virgi vabalai, kies jis net mirties aliu baukdoj, ... nefamvita paučūpint sula "Haltus atleisti, perio ponq drios". Hętę eis dočių galime spėsti, jog eideriam-diaių religijai baučino vabalų vadmenę tuo meteje visuomenėje.

Valelovo "Karelito Didaiko" asmuo tarp uaima vabalų mitų kūrinių kontekste. Ne teli leviačiaus, bet o kiltę vilties jų paviešinėjai padeda uleverti pastovęji epitetai: išdervikas Ganelenas, protėvingas Olyje, duox

tarnas turpenai. Nors po Rolando
gi mes" uileiū rūm, "prei je daw-
gybi amžių, leidi u amones prieve-
lio vi jo keliu nes uvolimas ta-
gau slėstyti tiberiai faktas pereem-
ta bėrtingi virsada žadomu.

2

D. Šelupyra

5-ojo soneto analizė

✓
Džiamas Šelupyras - vienės žymiausių Renesanso epochos anglų poetų ir dramaturgų. Iš eilinių jis daug bėrinių, kurie nagrafinėjamos temos alituviškos iš kai kurių. Šis ypatinės grupei poeto sonetai yra užsi- sprendi autoriavus išgyvenimai. Ni- ni teistai laupini užsakto, nurodyline, leidi linksmesni šoukesni. Tačiau suos bėrinius galimas slėstyti į dviejų grupes. Vieną grupę sonetų du-

ta tamuavu dei dama; lita-draugai
taip pastarųjų yra visi fiboliu^{litteratus} neigia apie lauką, žmogaus gyvenimo viasime. Ži-
ji man labiau de pati lo penktasis
sonetas.

Yurius praudida abstrakciai utua-
ja. Nei būtus ~~nei~~ esmo vylimo lai-
cas, nei vira, nei kas kailba. Kal-
bėtojas fibo fijoja apie lauką. Yis teigia
jog "nėt" nėlio nera amžiū ro vikšas
slėciave, išvylas venamis dalyliams, ju
eritoje atlieranda leti, naujo. Tarp
nei vi žmogus yra bejeges būves, ~~bi~~ ga-
lingi daileg".

Norint stogos būvioje vi bet vritoje li-
leiti se lyriinis, as "kailia apie leid mati-
tatas grodus" yra būtų leiliu nes nepa-
stebus, tačiau vikšas, has matuoti, ka-
du noris bus.

Abrame: norime toliau vystoma tema
apie žmogaus gyvenimą, kuris priky-
ginamas metu laikams. Vasara ta-